

Comentariul operei Trandafirii rosii de Barsan Zaharia - partea a doua

Este o iubire sublima, a unui harazit sa se sacrifice pentru semenii sai, care nu-si asuma merite ci numai indatoriri supreme. Tot el isi risca viata pentru a infrange dusmanul cotropitor al tarii sale, si o face simplu, modest pe de-antregul, schimband pana si gandul cu palosul:

Imparatul: Tu?... Ai fast in luptai... Zefir: Stapane... m-a cuprins

Un dor... asa deodata... vazui primejdia mare... Si-am alergat acolo sa fiu de-ajutorare. Si-acum venii in goana... e drept, am stat cam mult... Iertare... cer iertare... Imparatul: Vorbeste, te ascult...

Zefir: S-aduc domnitei floarea... sa mi-o descant in soapte...

Ca-i alba... cum e floarea de mar... in miez de noapte... Imparatul: Tu esti invingatorul trimis de Dumnezeu...?

Tu mi-ai scapat mosia?! Zefir: Nu eu, ci calul tau!

Si pot.sa-fi spun. .stapane, ca s-a reintors in pace,

Si-acum se odihneste (Uimire generala) Imparatul: Vazurati?! Ei, va place?!

Cu tine porti lumina... norocul meu il porti!... Dar ma doboara jalea... Avem atatia morti! Zefir: Nu-s morti... cei ce cazut-au pe campul de onoare!...

S-au dus numai... pe drumul aprins de ideal...

Priviti-i... o lumina calatorind in soare;

In urma lor... credinta in vremuri viitoare

Rasare tot mai alba... si creste val de val...

Ca sfintii... straluci-vor in sufletele drepte...

Cu cat vor trece anii... mai tineri, mai frumosi

lesi-vor la rascruce de drumuri... sa se-ndrepte...

Cu soapte numai flacari... curate si-ntelepte

Si sa ne-arate calea visata de stramosi!

Noi n-avem morti in tara si nimenea nu frange...

Si nici un suflet inca de jale nu s-a stins!..

Pe cei ce-s dusi. ..cu fala. noi ii purtam in sange.

Credinta le eforul ce-n veci nu se va stinge...

De-ar fi sa cada cerul... Noi n-avem morti de plans! Ca un mag inzestrat cu puteri neobisnuite, Zefir inroseste fiecare trandafir-balsam pentru viata Lianeii, pana se stinge, nu numai ca un poet indragostit si ca un mare gradinar de suflete, ci ca un Mucenic jertfit pe altarul dragostei si al umanitatii.

Calator perpetuu ("Eu sunt ursit, domnita, sa fiu in veci pribeag") si insetat de lumina se descatusoaza de huma se insingureaza dincolo de moarte, pentru a-si potoli mai bine setea de inaltimi sufletesti.